

ნისიად მცხოვრები ერთი

გიყვართ არითმეტიკა? მაშინ დავინწყით.

გასულ წელს საქართველოში **1 095 216** ცარი ახალი მობილური ტერეფონი გაიყიდა. საქსტატის ინფორმაციით კი საშუალო ხედფასი 2016 წელს **940 ლარი** იყო. გაყიდვური ტერეფონების საერთო ღირებულებამ **120 მილიონი ლარი** ანუ **324 მილიონი** ლარი შეადგინა. საშუალოდ მობილურის ღირებულება კი **109 ლარი** ანუ **296** ლარია.

თუ გავითვარისწინებთ, რომ რიგითი მოქალაქე საშუალო ხედფასზე ბევრად ნაკლებს გამოიმუშავებს ან საერთოდ უმუშევარია, შენაძენის გაკეთება უმეტესობას განვადებით უწევს. ამიტომ, სავსებით დასაშვებია, რომ ახარნაყიდმა ტექნიკამ მარევე დომბარდების საცავებში გადაინაცვლოს.

ამოცანა გვეკითხება, საერთო ჯამში რამდენი ლარი ექნებათ გადასახდელი დამგირავებლებს, თუ მოსახლეობა **3.7 მილიონს** შეადგენს, ქვეყანაში კი **1000-ზე** მეტი დომბარდია? და შეძლებენ თუ არა საკუთარი ნივთების გამოსყიდვას?

აღსანიშნავია, რომ 2015 წელთან შედარებით ტერეფონებში გადახდირი თანხა **25 მილიონი ლარით** არის გაზრდილი. მობილური ტერეფონების გარდა, 2016 წელს საქართველოში საზღვარგარეთიდან **112 667 ცარი** ტერეფიზორი შემოვიდა, **108 615 ცარი** სარეცხი მანქანა და **65 542 ცარი** კონდიციონერი. ინფორმაციას [საქსტატი](#) ავრცელებს.

რატომღაც ქართველებს ნისიად ცხოვრება მანკიერ ჩვევად ექცათ.

ბანკებმაც აიტაცეს ეს ტაღლა, განვადებებსა და კრედიტებს უკვე თითქმის განურჩევლად იძღვევიან. „მიიღე“, „აიღე“, „აისრუდე“, „გაახარე“ და სხვა მსგავსი წამახარისებელი სლოგანებით მომხმარებლის „ეგოს“ ანებივრებენ და უბიძგებენ, არაგათვადისწინებუდი ხარჯები გაწიოს.

ინფლაციისა და მზარდი ფასების პირობებში, მცირე ხედვასით ნაყიდი ნივთი, უპროცენტო განვადებითაც კი, ოჯახის ბიუჯეტს საგრძნობლად აზარადებს. საარსებო თანხის ანდა ნივთის საფასურის დაფარვისთვის საჭირო ფუდის მისაღებად მოქადაქე დომბარდს მიმართავს და ასეთ სასიამოვნო შენაძენს მაღალი პროცენტის პირობით აგირავებს. გამოიტანს თუ არა ნივთს დომბარდიდან, კიდევ საკითხავია. ამრიგად, ნისიად ცხოვრების მოყვარული ვადების წრეში ექცევა, საიდანაც თავის დაღწევა უფრო და უფრო უჭირს.

საქართველოში სადომბარდო ბიზნესი სახედმწიფოს კონტროლის მიღმაა დარჩენილი, ასე რომ დომბარდის მფლობელები სახედმწიფოს წინაშე არ არიან ანგარიშვადდებუდნი, არც მათ მიერ გაცემული სესხებისა და მომხმარებელთა რაოდენობის შესახებ ასაჯაროებენ ინფორმაციას. თუმცა, საქართველოს ისედაც შემცირებუდი და გაღარიბებუდი მოსახლეობის გათვადისწინებით, კრეენტთა რაოდენობის გამთანგარიშება საკმაოდ მარტივი იქნება.

საბანკო სისტემის ექსპერტის დია ველიავას აზრით, დომბარდებში ჩაბარებუდი ნივთების რაოდენობის მატება მოსახლეობის ცხოვრების დონის დაცემის მანიშნებელია. როგორც მან **bpi-ისთვის** მიცემუდი ინტერვიუში აღნიშნა, მსოფლიოში მიმდინარე ნეგატიური ეკონომიკური პროცესები არა მხოლოდ ქვეყნის ეკონომიკაზე, არამედ საქართველოს

მოსახლეობის ცხოვრების ღონებეც აისახება.

„ ცივილიზებულ ქვეყნებში საღმრთოდ საქმიანობის შესახებ სპეციალური კანონი არსებობს. ჩვენთან კი ეს ბაზარი საკმაოდ ვერული და დაურეგულირებელია. მართალია, ევროპაში განწვევრიანებას ვჩქარობთ, თუმცა, ურიგო არ იქნება სახელმწიფო ევროპული სტანდარტების დანერგვაზეც თუ იბრუნებს და მომხმარებელთა ინტერესებს კანონით დაცავს“. – განაცხადა რია ველიამ.

მომხმარებელთა უფლებების დაცვისა კი რა მოგახსენოთ, როდესაც ქვეყანაში კანონი „მომხმარებელთა უფლებების დაცვის შესახებ“ გაუქმებულია...

ანა ბახტაძე